

Via det kongelige til kælderens

Orla Ulbrink ved, hvor alt er i hans hertige værksted. Ligesom han vidste, hvor alt var i skædderiet på Det Kongelige Teater.

Orla Ulbrink udstiller i øjeblikket på Pilegården, og vi synes, at hans skåle i drejet træ er så spændende, at vi gerne ville møde manden bag. Og han var mindst ligeså spændende.

Fra Ribe til Reumert

Orla er født i Ribe – og døbt i Domkirken for et godt stykke tid siden. Den gang polio'en hærgede landet. Også Orla blev ramt, og har det meste af

sit levet med et lamt højreben. Som ung ville han gerne være maler – på den kreative måde. Men det krævede at man først blev rigtig maler, og Orlas ben var ikke til stiger. Så hans far

foreslog skrædder. Det var ikke drømmen for 15-årige Orla, men han gik ind på ideen og kom i lære i Horsens, hvor familien flyttede til.

Da den unge mand så var udlært, så skulle han selvfølgelig et smut til København, og der så han en forretning, hvor de søgte skræddere. Han gik ind og spurgte på jobbet. Kan du starte i morgen, var svaret – og så var han ellers der i 16 år. Da han begyndte, var de 44 skræddere. Da han stoppede var de fire.

Han stoppede, da han en dag blev ringet op fra Det Kongelige Teater, som spurgte om han kunne hjælpe til i forbindelse med opsætningen af operaen Boris Gudenov. Han sagde ja – og blev hængende sammen med Poul Reumert og alle de andre stjerner. Han holdt bare længere end de. Orla blev nemlig på teatret i 44 år! Og han har faktisk stadig sin tirs-dags-tjans derinde, selvom han er pensioneret.

Kreativ i træ

Det med at dreje i træ begyndte faktisk en del år før, han forlod sit faste job på Det Kgl. Teater.

- Det var sådan, at nogle kolleger ringede til min søn og spurgte, hvad jeg ønskede mig, da jeg holdt 25 års jubilæum. Og det vidste han jo ikke rigtig, men så sagde han: Hvis I har råd, ville en drejebænk måske være en god idé, fortæller Orla.

Her er en af Orlas smukke skåle, som stadig sidder i drejebænken, men ellers er tæt på at være fuldendt.

De havde råd, og pludselig stod Orla så med en drejebænk i kælderen. Så måtte han jo til at lære at dreje. Han fik kontakt med en gammel drejer, som dog ikke kunne fortælle så meget, men han henviste Orla til Leif, en fyr på Fyn, som underviste i Kertemind. Her fik han en uges kursus og siden blev det til en del kurser på Danmarks Lærerhøjskole.

Den dejlige lyd af kædesav

Orla har det sådan, at han må ud, så snart han hører en kædesav gå i gang. For så er der mulighed for at få et godt stykke interessant træ.

- Når jeg spørger, om jeg må få et stykke træ, lover jeg altid folk en skål. En gang spurgte jeg en meget gammel dame, som havde fået skåret et træ op. Hun sagde ja – og vi snakkede lidt frem og tilbage. Til sidst spurgte hun: Hvornår får jeg så min skål? Og jeg måtte svare, at det tidligst blev om et

år. Så blev hun helt bleg – hun var jo meget gammel og ville selvfølgelig gerne have den, mens hun var i live. Så hun fik en, jeg havde lavet af noget andet træ, fortæller Orla med et smil.

Et rigtigt værksted

Nede i den meget lave kælder er der fyldt med større og mindre træstykker. Nogle er helt rå – dvs. de har ligget og tørret i baghaven i et års tid – andre mere eller mindre forarbejdet.

Der er en fantastisk hyggelig stemning af den slags, som kun opstår steder, hvor tingene er lavet som godt og gedigent håndværk – med kærlighed og indlevelse. Der er masser af mærkelige specialværktøj, velduftende træspåner og bølter med hjemmeblandet linolie og voks, som bruges til færdigbehandling af skålene.

Det er med andre ord et sted, man gerne opholder sig længe – og det gør Orla, når han tager sig tid til at dreje sine smukke skåle. Resultatet kan ses på Pilegården ind til 31. marts.